

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Ak! hvor forandret!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 231. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011518516928/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Ak! hvor forandret!

Da jeg et Quarteerstid havde tjent til Maal for alle skjelmiske Pigers Vittigheds Pile, fik jeg pludselig en Idee, som min onde Genius ufejlbarligen maae have indskudt mig: jeg foreslog nemlig det qvindelige Selskab at profitere af det smukke Vejr, og tillige at være Tilskuere ved Jagten, der endnu – som vi hørte paa de jævnlige Skud – var i fuld Gang. Mit uheldige Forslag blev antaget: vi gik – jeg gik – min Undergang imøde. Nærmere ved Søen og Jagtrevieret og midt ude i Engen var en Høj, som jeg valgte til Standpunkt. For at naae denne maatte vi passere en lille Bæk; over Samme laae et Gangtræ, men uden Rækværk. Jeg (min Ven *Hans Mikkel* var allerede vendt tilbage, for at varetage sine Pligter i Søen) passerede derover, som Ingenting; men da Damerne skulde afsted, paakom dem alle en Frygt, og Ingen vilde være den første; een lille nysselig Fod efter den anden blev strakt ud paa Træet, og ligesaa hastig trukket tilbage; Man skreg, Man loe, men kom ikke en Fodsbred videre. Da var det at en Dæmon atter hviskede til mig: „bær dem over! saa faaer du med det samme den Elskede i dine Arme!“ Mit uskyldige Hjerte hoppede af Glæde, jeg gjorde mit Tilbud – det blev antaget. – Alligevel, da jeg kom over til dem, og udstrakte mine længselsfulde Arme, vilde atter Ingen være den første, som betroede sig til dem; den Enc vilde hellere end gjerne overlade den Anden Æren. Tilsidst nærmede sig den raske Jomfrue *Lammestrup*, og sagde med et hualdsaligt Smil: „jeg vil prøve der; men tab mig ikke i Vandet; og husk paa, at De eengang idag har været i Bad.“ Fuld af daarlige Selvtillid forsikkrede jeg hende, at hun Intet havde at befrygte, løftede hende op og satte hende paa min Arm. Mig randt da i Hu *Hakon Jarls* Ord: „Hvad tykkes Dig om Sædet?“ etc.; men jeg sagde Intet, for jeg følte alt for meget; hendes Arm laae som en Fjer, eller som et varmt Strygejern, eller som en Electriseermaskine paa min Nakke – jeg var salig; ej aleneste *over* Vand, men *gjennem* Vand – tænkte jeg arme Daare – vilde jeg saaledes gaae min ganske Levetid – jo rigtig! Begyndelsen blev gjort, og derved skulde det ogsaa blive. Hal! tifold formaaledidede være den Skræder, som syede Kammerraad *Svirums* Boxer! thi det var dem, der strammede over mine Knæer, og gjorde min Gang usikker – Læser! see ikke! din Latter er ubarmhertig, syndig – men Du – ømme Læserinde! græd! *Peer Spillemænd* faldt i Bækken med sin skjønne Byrde!!! – Pause! –

Gid denne Bæk havde været Lethel! aldrig skulde da enten Du, min følsomme Læserinde! eller jeg have grædt over min sorte Ulykke – ja